

[Miljøministeren]

stemmelse med den faktiske praksis på området.

Ændringen skønnes ikke at få økonomiske eller administrative konsekvenser.

Miljøministeren (Per Stig Møller):

Jeg skal herved tillade mig at fremsætte:

Forslag til lov om en værditabsordning for boligere m.v.

(Lovforslag nr. L 99).

I forbindelse med vedtagelsen af affaldsdepotloven i 1990 var der en bred debat om problemerne for de boligejere, der i god tro havde erhvervet en grund, der senere viste sig at være forurenede. Det var situationen for en række parcelhusejere i Mundelstrup, der stod i centrum for debatten. Denne sag blev løst efter reglerne i lov om affaldsdepoter, men skabte i øvrigt en bred forståelse for, at der her var tale om et samfundsmæssigt problem, som også måtte finde en samfundsmæssig løsning.

Problemet har i en række tilfælde vist sig meget kontant i form af, at den forurenede grund falder stærkt i værdi eller i realiteten bliver usælgelig til boligformål, hvorfor ejeren bliver stavnsbundet til en grund. Der kan desuden være problemer med belåning af grunden.

Det er dette problem, som det foreliggende lovforslag sigter mod at afhjælpe.

Ganske vist er formålet med affaldsdepotloven at sikre en offentligt finansieret oprydning af de forurenede grunde i de tilfælde, hvor man ikke kan få forureneren til det, f.eks. fordi virksomheden ikke findes mere, er gået konkurs, eller fordi affaldsdeponeringen efter datidens normer var forsvarlig. Men med de økonomiske rammer for oprydninger efter affaldsdepotloven kan det tage en årrække, før det offentlige efter en miljømæssig prioritering når frem til en bestemt grund.

Derfor nedsatte jeg i foråret 1991 et udvalg, der skulle undersøge mulighederne for en ordning, der kunne imødegå værditabet for ejere af forurenede grunde. Udvalget har i juli i år afgivet en betænkning, der indeholder et udkast til lovforslag. Dette udkast har ligget til grund for det foreliggende forslag.

Forslaget indebærer, at det offentlige – mod en vis egenbetaling – rydder op, når ejeren ønsker det, på forurenede grunde til helårsbeboelse, som er erhvervet i god tro uden kendskab

til forureningen. Egenbetalingen kan ses som ejerens betaling for at »springe køen over«, hvis man ikke kan afvente, at det offentlige efter en miljømæssig prioritering når frem til en oprydning af grunden efter affaldsdepotlovens almindelige principper. Ud over de ældre forureninger, der er omfattet af affaldsdepotloven, omfatter værditabslovsforslaget også nyere forureninger af tilsvarende art, der er sket indtil værditabslovens ikrafttræden.

Efter forslaget er egenbetalingen faldende over tid, således at den det første år efter lovens ikrafttræden er 60.000 kr. for parcelhusejere og herefter falder ned til 20.000 kr. efter 10 år. Hensigten hermed er at sprede presset på ordningen, således at oprydningerne skønnes at kunne afvikles over en 15-årig periode. I forslaget er fastholdt de beløb, der er foreslået fra Værditabsudvalget.

Det skønnes, at oprydning af en parcelhusgrund i gennemsnit koster ca. 400.000 kr., hvilket betyder, at egenbetalingen i gennemsnit vil andrage ca. 5 pct. af oprydningsomkostningerne.

Det har tidligere været på tale at finansiere ordningen gennem en fond, der skulle omfatte alle ejendomme. Hverken industriens eller landbrugets organisationer har ønsket at deltage i en sådan fondsordning. Når forslaget herefter kun omfatter ejendomme med helårsboliger, er det primært, fordi behovet her er mest påtrængende, idet de økonomiske konsekvenser kan blive direkte velfærdstruende.

Regeringen har ikke fundet det ønskeligt at pålægge boliggrundejerne nye afgifter, og set i lyset af den begrænsning af udgiften, der følger af, at kun ejendomme med helårsboliger er omfattet af ordningen, vil udgiften kunne afholdes over statsbudgettet.

Ordningen skønnes at ville koste maks. 75 mio. kr. årligt i 15 år. Oprydningerne gennemføres i det omfang, der afsættes bevillinger her til på de årlige bevillingslove.

Idet jeg i øvrigt henviser til bemærkningerne til lovforslaget, skal jeg anbefale det til Tingets velvillige behandling.

Finansministeren (Henning Dyremose):

Jeg tillader mig herved at fremsætte:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån.

(Lovforslag nr. L 100).

[Finansministeren]

Med lovforslaget søger regeringen om en bemyndigelse til at optage indenlandske lån til en samlet værdi af indtil 75 mia. kr. Låntagningen vil som hidtil søges bemyndiget som en nettobemyndigelse, som indebærer, at afdrag på udestående gæld forøger den resterende bemyndigelse med afdragenes størrelse.

Restbemyndigelsen til optagelse af indenlandske statslån udgjorde ultimo oktober knap 8 mia. kr. Den forventes forøget noget i november som følge af afdrag på den indenlandske gæld.

I begyndelsen af 1993 opstår imidlertid behov for yderligere bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån som følge af statspapirsalget og det forventede underskud på statsfinanserne i 1993. Med en forøgelse af lånebemyndigelsen på 75 mia. kr. kommer den samlede låneramme op på 608.952 mio. kr.

Med dette lovforslag fremsættes ikke forslag om en fælles lånebemyndigelse for den indenlandske og udenlandske statslige låntagning, som anført i regeringens lovprogram ved åbningen af Folketinget.

Det har vist sig lovteknisk en del vanskeliggøre at samordne de to lånebemyndigelseslove end først antaget. Der arbejdes imidlertid videre med at forberede en sådan samordning af bemyndigelseslovene med henblik på at kunne fremsætte lovforslag om en fælles lånebemyndigelse i næste folketingsssamling.

Idet jeg henviser til lovforslaget om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån med tilhørende bemærkninger, skal jeg anbefale forslaget til Folketingets hurtige og velvillige behandling.

Justitsministeren (Engell):

Herved tillader jeg mig for det høje Ting at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af lov om visse forbruger aftaler og lov om forsikringsaftaler. (Fortrydelsesret ved bestillingskøb og i forsikringsaftaler).

(Lovforslag nr. L 101).

Dette lovforslag går navnlig ud på at gennemføre en ændring af reglerne om forskellige typer af forbruger aftaler, der er omfattet af lov om visse forbruger aftaler, også kaldet dørsalgsloven.

For det første foreslås lov om visse forbruger aftaler ændret med hensyn til de tilfælde,

hvor forbrugere køber varer, der skal fremstilles eller tilpasses efter forbrugers individuelle behov, de såkaldte bestillingskøb.

Hvis en forbruger i dag uden at rette personlig henvendelse til den erhvervsdrivende anmoder den erhvervsdrivende om et besøg i sit hjem med henblik på aftale om køb af særligt tilpassede varer såsom gardiner eller tæpper, har forbrugeren ret til at træde tilbage fra aftalen, der indgås i hjemmet, indtil en uge efter besøget. Dette gælder, uanset om den erhvervsdrivende er gået i gang med at fremstille eller tilpasse varen eller måske endda har leveret den.

Efter lovforslaget skal forbrugers fortrydelsesret angående sådanne aftaler ophæves. Derved vil der gælde samme regler, hvad enten forbrugeren telefonisk, skriftligt eller ved personlig henvendelse har bedt den erhvervsdrivende om besøget. Den forbruger, der ikke selv har bedt om den erhvervsdrivendes besøg, skal derimod fortsat have fortrydelsesret.

For det andet foreslås lov om visse forbruger aftaler ændret med henblik på at gennemføre en almindelig fortrydelsesret for forbrugerforsikring.

I dag har forbrugere kun fortrydelsesret angående forsikring, hvis forsikringen er tegnet ved aftale uden for fast forretningssted eller som fjernsalg. Fortrydelsesfristen er 1 uge.

Lovforslaget indebærer, at de gældende regler forenkles, således at fortrydelsesretten ikke kun skal gælde forsikringer, der tegnes ved dørsalg og fjernsalg m.v., men for alle forbrugerforsikringer, som ikke af særlige grunde er undtaget fra loven. Forslaget må samtidig ses som en vigtig styrkelse af retsstillingen for forbrugeren, der får en lovfæstet almindelig ret til at træde tilbage fra en forsikringsaftale inden for en vis frist. Fristen foreslås sat til 14 dage.

Forslagets regler om fortrydelsesret for forsikring tager for en dels vedkommende sigte på gennemførelse i dansk ret af visse bestemmelser i EF's 2. livsforsikringsdirektiv om forsikringstagers ret til at kræve sig løst fra aftaler om livsforsikring m.v.

Forslaget indeholder derfor endelig en ændring af forsikringsaftalelovens bestemmelser om dels livsforsikring, dels ulykkes- og sygeforsikring, der tegnes i tilknytning til livsforsikring. For disse forsikringer skal der gives forsikringstageren en almindelig ret til at for-